

har Noget paa sig, at man siger, at ved Forpligtelsen til personligt Møde indskrænktes den personlige Frihed. Den personlige Frihed indskrænktes ved mange Leiligheder, og naar der i Almindelighed kan udrettes et Gode, saa maa ogsaa, om end der i enkelte Tilfælde ikke vil kunne udrettes Noget ved et personligt Møde, de Vedkommende finde sig i dette. Jeg er heller ikke i Stand til at indse, at den foreslaaede nye Bestemmelse vil kunne afstedkomme saa stor Procedure og saa store Omkostninger, som det ærede Medlem sagde. Plakaten af 30te Oktober 1798 siger jo, efter at der er nævnt visse Omstændigheder, som kunne fritage for Møde, at Retten har at skjøne over og bestemme Undskyldningernes Gyldighed efter Lov, Billighed og Tingenes Natur. Det forekommer mig derfor, at der egentlig ikke kan være Tale om nogen Procedure paa anden Maade, end at Retten maa fordrø, at vedkommende Part, som ikke er mødt for Kommissionen, skal for den opgive Grunden, hvorfor han ikke har kunnet møde, og at det er Noget, som den anden Part kan affterres fra at blande sig i; Retten har kun at affordre vedkommende Part, som ikke er mødt, Forklaring i saa Henseende. Hvor begge Parter ere udeblevne, kan der dog rimeligvis ikke være Tale om nogen som helst Procedure. Naar begge Parter ere i samme Tilfælde, idet de begge have forsvømt at give Møde for Forligskommissionen, kan man dog ikke let tænke sig, at nogen af dem vil søge at blande sig ind i, om den anden Part har havt gyldig Grund til at blive borte eller ikke, da han selv har begaaet affkurat den samme Forseelse. Jeg tror derfor ikke, at man kan sige, at denne Bestemmelse vil kunne paaføre Befolkningen i det Hele stor Uleilighed. — Det ærede Medlem omtalte ogsaa et andet Tilfælde, det var, at Parterne havde forsvømt at møde i Forligskommissionen, men havde i Forveien vedtaget, naar de kom i Retten, at indgaa Forlig. Derjem jeg ikke har misforstaaet ham heri, forekommer det mig, at det Simpleste vilde være, at de saa havde indgaaet dette Forlig for Forligskommissionen. Jeg antager, at den ærede Taler sigter til et Tilfælde, hvor de først skulde i Forligskommissionen, thi ellers veed jeg ikke, hvad det vedkommer Sagen her, da der ikke er Tale om Møde i Retten, men kun om Møde i Forligskommissionen. Jeg er derfor ikke i Stand til at se, at der kan være saa stor Ulempe ved den Tilføjning til Lovforslaget, som indeholdes i Endringsforslaget, og jeg skal derfor paa bedste Maade anbefale det, idet jeg tror, at det vil bidrage til, at Forligsvoesen vil vedblive at virke til Gavn for Befolkningen.

Formanden: Det 2det Medlem for 5te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Synboll: Jeg bad om Ordet for en kort Bemærkning, fordi det ikke kunde falde mig

ind at føre Diskussionen videre med det ærede Medlem med Hensyn til Proceduresspørgsmaal — en Diskussion, der ikke egner sig saa godt for Folk, som ikke ere nøie kjendte med, hvorledes det gaar til i Retten; men jeg vilde blot berigtige et Par Uttringer, som den ærede Taler fuldstændig har misforstaaet fra min Side. Han sagde for det Første, at han antog, at den gamle Bestemmelse skulde staa ved Magt, og ikke, som jeg havde sagt, falde bort ved den nye Lov. Dette Sidste har jeg aldrig sagt, jeg har tvertimod sagt, at dette meget mere vil komme til Live. Men naar den ærede Taler sagde, at, naar begge Parter have mødt ved Fuldmægtig ved Forligskommissionen, er der ingen fornuftig Mening i, at de skulde have Interesse i at opfordre den Ene den anden til at føre Bevis for Gyldigheden af Udeblivelsen — det maatte være ligegyldigt, mente den ærede Taler, hvis de begge To vare blevne borte, — da vil jeg blot gjøre opmærksom paa, at der staaer udtrykkelig i Plakaten af 1798, at naar den ene Part, naar de begge ere udeblevne, siden under Processen godtgjør, at han formedelst saadanne Omstændigheder, som foranmeldt, har været forhindret fra at møde, tilkommer ham den samme Ret til at opfordre den anden til at godtgøre lovligt Forsald, som om han selv var mødt personligt. Jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa, men jeg skal blot anføre et ganske simpelt Exempel. Naar det ærede Medlem stævner mig til at betale 100 Rbl., og jeg lader møde ved Fuldmægtig, som siger: Han stylder Pengene, vær saa artig og døm ham, saa skal Dommeren sige: Nu maa vi udsætte Sagen, og jeg maa bede Indstævnte behøve at møde næste Gang og godtgøre Grunden, hvorfor han er bleven borte fra Forligsmæglingen. Utsaa enhver Sag vil blive udsat og procederet, og det koster Penge. Det er egentlig min Hovedindvending. Naar det ærede Medlem sagde, at han kunde ikke forstaa, hvad jeg mente, at, naar to Parter indgik Forlig, saa skulde de mulktres alligevel, saa mente jeg naturligvis dermed saadanne Tilfælde, som navnlig finde Sted ved Gjældscommissionen i Kjøbenhavn, hvor Forlig mægles i Retten. Der møde de to Parter i Retten ved Fuldmægtig, der indgaaer Forlig, men saa skal Retten alligevel udsætte Sagen og undersøge, om de have havt Ret til at møde ved Fuldmægtig, ellers skulde de idømmes Bøder. Det er, forekommer det mig, aldeles urimeligt, og det er ikke alene ved Gjældscommissionen her, men ogsaa omkring i Landet ved alle Gjæsteretsager, hvor Forligsmægling finder Sted i Retten; naar Parterne der ere enige, bør der ikke være Tale om at idømme dem nogen Mulkt.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg vil tillade mig først nogle saa Bemærkninger for at berigtige en, som det synes mig, mindre rigtig